

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT
SAJTÓIRODA

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök évértékelő beszéde

2007. február 12., Parlament

Tisztelt Házelnök Asszony! Tisztelt Országgyűlés! Hölgyeim és Uraim!

Magyarország a rendszerváltás óta tartó időszak talán legnehezebb hónapjait éli. Az okokat sokan sokféleképpen látják. Saját elemzésemet, értelmezésemet vagy két héttel ezelőtt egy hosszabb írásban magam is közzétettem. Ma nem az okokkal, hanem a tennivalókkal kívánok foglalkozni. A mai magyar közéletben sokakat háborús logika igazgat. Szeretném világossá tenni: szerintem nem politikai háborúskodásra, hanem nyugodt reformpolitikára van szükség. Én a háborúskodás elől kitérek. Az ország nyugalmát, rendjét, a törvényességet pedig valamennyi rendelkezésemre álló eszközzel biztosítani fogom.

Tisztelt Honfitársaim! Tisztelt Országgyűlés!

Hiszek a szabadság és a rend összeilleszthetőségében, hiszek a demokratikus parlamentarizmusban és a szociális piacgazdaságban. Hiszem, hogy a rendszerváltás a magyar progresszió egyik legjelesebb eredménye. Az elmúlt hónapokban magam is szenvedtem sérüléseket, de nincs bennem sem indulat, sem harag. A politika nem személyes kérdés. Szenvedély viszont van bennem. Szenvedélyesen hiszek abban, hogy csak egy sokszínű és nyitott Magyarország lehet sikeres. Ehhez testvérküzdelem helyett demokratikus hazafiságra van szükség.

Ezekben a napokban ünnepeljük az első felelős magyar kormány miniszterelnökének, gróf Batthyány Lajos születésének 200. évfordulóját. Batthyány a reform és a kompromisszum miniszterelnöke volt. A haza vagy haladás, a nemzeti függetlenség vagy a polgári fejlődés egymásnak feszülő ereje felőrölte őt és kormányát, és megállította a nemzeti progresszió, a polgári fejlődés útját. Batthyány, Széchenyi, Kossuth, Deák vagy Eötvös a világhoz mérte Magyarországot. A világ akkor is, miként ma is, nekünk, magyaroknak nem egyszer Nyugat-Európát, vagy Nyugat-Európa legfejlettebb államait jelentette. E nagyszerű államférfiakhoz csak kellő alázattal, szerénységgel és visszafogottsággal mérhetjük magunkat. Törekvéseik, tetteik, elszántságuk azonban világos példát mutat, a küzdelemhez pedig erőt ad.

Felemelni a nemzetet, megújítani az országot küzdelmes dolog. Meg kell küzdeni az előjogokkal, a megszokással, az újtól való félelemmel, és nem egyszer – miként annak idején, úgy mostanában is – a kicsinyes vagy középszerű pártoskodással. De ha van kellő bátorság, ha van szenvedély, tehetség és erő, akkor lehet győzni.

Talán sokan tudják, hogy mily heves ellenállást váltott ki valamikor a XIX. század utolsó évtizedében, amikor a polgári esküvő jogintézményét be kívánták vezetni. Nem egyszerűen tízezrek, hanem talán százezren is tüntettek akkor a pesti utcán. Természetesen volt érve a polgári szertartás bevezetését sürgető, és az azzal szemben időnként rendkívül erőszakosan fellépő sokaságnak is, de akik látták, hogy merre megy a világ, és merre megy az ország, azok nem hagyták

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

---

magukat eltántorítani, azok tudták, hogy a polgári fejlődés útjára lépő Magyarországnak erre van szüksége. Hittek az igazukban, és szolgálták a nemzetüket, akkor is, ha ahhoz konfliktust kellett vállalni. És ma tudjuk: jól tették.

Tisztelt Honfitársaim, Hölgyeim és Uraim!

Én a kormányom és a magam sorsát összekötöm Magyarország megújításával, a nyugodt reformpolitikával. Ehhez kérek támogatást. Hazafi vagyok, demokrata és reformer. Olyan kormányt vezetek, melynek egyetlen célja van: megújítani Magyarországot, erőssé tenni és együtt tartani. Igen, ma szükség van hazafiságra. A hazafiság azt jelenti, hogy merünk okosan változtatni, a világgal együttműködni, versenyezni, reformálni, és hogyha kell, kompromisszumot is kötni.

Óvni és védeni fogom a gyülekezés és a szólás szabadságát. Meghallom azok panaszát, akiket méltánytalanság vagy jogsérelem ér. De a politikai gáncs, az utcai zavargás, a parlamenti ki- vagy éppen bevonulás, az otromba személyeskedés nem tántorít el. Politikámat a parlamenti többség akaratára és támogatására építem. Ők közvetítik a népakaratot, a parlamentnek számolok be- és el, s majd 2010-ben a választók eldöntik, kívánják-e, hogy továbbvigyük a reformpolitikát.

Mélyen hiszem, hogy a sok vita, helyenként kompromisszum mellett a nyugodt, de bátor reformpolitika sikeres lesz, hiszem, hogy a szocialisták és liberálisok kormánya emelkedő pályára állítja Magyarországot, és méltó utódai leszünk a reformkor legkiválóbb, legnagyobb politikusainak.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Az elmúlt hónapokban nemcsak alapvető céljaink, de az ezeket szolgáló legfontosabb eszközök sem változtak: kiigazítással egyensúlyt teremteni a költségvetésben, reformokkal és fejlesztésekkel pedig megújítani Magyarországot.

A kiigazítás a korábbi nagyravágyó politika következménye. Ha úgy tetszik, túl sokat akartunk a jóból. Nem magunknak, a nemzetnek. Most persze senki sem szeret spórolni. Akkor sem, vagy talán éppen akkor a legkevésbé, ha a szűk esztendő hirtelen köszönt be, mi több, korábbi, gazdagabb éveket vált fel. Kár lenne, és nem is lehet tagadni: az elmúlt évek soha nem látott jövedelemnövekedéséből most 2–3 százalékot vissza kellett kérnünk, vennünk. Az idei év ráadásul kétszeresen is nehéz. A legtöbbséget sújtja a kiigazítás egyik-másik eleme, közben az egészségügy, az oktatás vagy az igazgatás átalakítása újabb bizonytalanságok forrása. Beszéljünk hát külön-külön ezekről a dolgokról.

Ami a kiigazításokat illeti, először is köszönöm Magyarország valamennyi polgárának, hogy elfogadta és tudomásul vette a kiigazítás szükségességét. Köszönöm nekik. Tudom, milyen sokaknak okoz csalódást és nehézséget, hogy a magasabb társadalombiztosítási fizetési kötelezettség miatt kisebb lett a fizetésük, ráadásul ezzel egy időben magasabbak lettek az árak. Tudom, hogy ezt megérzi a családok túlnyomó többsége. Tudom, hogy a rezszi, vagy éppen a törlesztőrészek levonása után maradt pénzhez képest az a néhány ezer forint nagyon is sokat számít. De muszáj azt mondanom önöknek: meg kellett tenni. Ha mi nem igazítjuk ki a sorsunkat, akkor megteszi helyettünk a kényszer – ami nehezebb, fájdalmasabb és kiszámíthatatlanabb lett volna. Tudom, hogy nagy volt az áldozat, de hozzá kell tennem: most már elérhető közelségben van a kiigazítás eredménye. És azt, hogy ez megtörténhetett, nem csak Magyarország polgárainak kell

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

---

megköszönöm, akik elfogadták, de legalább tudomásul vették ennek szükségességét, de meg kell, hogy köszönjem itt, az Országgyűlésben is, hogy értő partner és politikai szövetséges volt ebben a parlamenti pártok többsége, különösen a két kormánypárti frakció. Képviselőtársaim, köszönöm önöknek! Tudom, hogy nem könnyű ilyen döntés meghozatalában részt venni. Tudom, otthon megkérdezik a választók, hogy: Képviselő úr, kellett ez? Képviselő asszony, tudja, milyen nehéz? Önök mégis megtették. Azt kell mondanom önöknek, hogy a hazájukat és a nemzetüket szolgálták. Köszönöm önöknek.

Ugyanakkor hadd emlékeztessenek arra, hogy tavaly nyáron, amikor beterveztük az Országgyűlésnek a kiigazítás programját, milyen sokan kételkedtek a kiigazítás majdani sikerében. Itthon és külföldön is sokkal többen voltak azok, akik azt mondták: jön majd még harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, ki tudja hányadik csomag, és eredménytelen lesz a kiigazítás. Most, több hónapnyi tapasztalattal a hátunk mögött, nyugodtan mondhatjuk: a kiigazítás költségvetési értelemben sikeres volt. A költségvetés havi egyenlegei rendre jobbak az előrejelzetnél, a tervezett ütemben közelítjük az egyensúlyi pályát. Tavaly év végén a hiányunk kedvezőbb volt a vártnál, és ez igaz az idei első hónap, a január egyenlegére is.

Meg kívánom erősíteni: az államháztartási folyamatokba pusztán költségvetési egyensúlyteremtő szándékkal nem kell beavatkozni. Ha valami rendkívüli nem történik a világgazdaságban, ha nem áll tetejére a világ, akkor újabb kiigazításra nincsen szükség. Ez nem jelenti azt – mondom jó előre –, hogy nincsen szükség feszes költségvetésre. De igen, arra szükség van. De nincsen szükség újabb, az eddig kitűzött pályától, az eddig meghozott intézkedésektől eltérő, kizárólag a költségvetés szempontjaira figyelemmel lévő, megszorító jellegű intézkedésekre. És ez fontos dolog. Ez az ország egyik első, bár kétségtelen, nem könnyű sikere.

A jövedelmek tekintetében és az árakról szólva az idei, a 2007-es év a legnehezebb. Jövőre, 2008-ban a reáljövedelmek már nem csökkennek. 2009-től pedig már lehet, és talán érdemes is egy olyan pályára állni, amelyben a gazdasági növekedés felét mindig a jövedelem növelésére fordítjuk. A felét, nem kevesebbet. De talán épp azért, mert felelősek vagyunk a holnapért, nem is többet. A többit majd befektetjük. Ez jó az országnak és jó az embereknek is.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim!

A kiigazítás fontos volt, de persze ennél többre vágyunk. Meg kívánjuk újítani az országot. Ehhez változás, reformok és fejlesztések kellene. Nézzünk csak körül a világban! Nézzük meg, melyek a sikeres nemzetek! Talán azok, amelyek kizárólag ragyogó történelmi múltjukra hivatkozhatnak? Ugye nem! Vagy azok, amelyek elfordulnak a világtól és bezárkóznak? Ugye, ők sem sikeresek? Ugye önök is azt látják, amit én látok: azok a nemzetek sikeresek, amelyeknek gyorsan növekszik a gazdaságuk, és a gazdasági növekedés rendre a beruházásokból, az exportból, a jobb oktatásból, valamint a tudásba, a technológiába, a kutatás-fejlesztésbe történő befektetésből származik. Hát akkor? Ha ilyen egyértelmű a példa, akkor mire várunk?

De beszéljünk meg még valamit, mert van itt egy nyilvánvaló konfliktus. Aki növekedéspárti, modern gazdaságot kíván, annak alapvetően az oktatásba és a tudományba kell befektetni, és csak mérsékelten engedheti meg magának, hogy forrásait általános ártámogatásra, vagy éppen a mai fogyasztást szolgáló jövedelemnövelésre fordítsa. A sikeres országok egyensúlyban tartják a

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

---

költségvetésüket, és befektetnek az oktatásba, a kutatás-fejlesztésbe, a modern igazgatásba. Csak olyan mértékben élhetünk a mának, hogy maradjon erő befektetni a holnapba. Ez bizony – kár lenne tagadni – hangsúlyváltást igényelt, és ezt fenn kell tartani a jövőben is.

Rövid távon azért spórolunk tehát, hogy egyensúly legyen. Csak olyan mértékben élhetünk a mának, hogy maradjon erő befektetni a holnapba. Ez bizony – kár lenne tagadni – hangsúlyváltást igényelt, és ezt fenn kell tartani a jövőben is. Rövidtávon azért spórolunk tehát, hogy egyensúly legyen. Utána pedig azért, hogy több maradjon befektetni a holnapba.

A Magyar Nemzeti Bank elemzése szerint Magyarország az utóbbi 6–7 évben lendületét veszítette. Észtország mára megelőzött bennünket, és ha nem vigyázunk, ha nem kapcsolunk nagyobb tempóra, leghagyhat bennünket Szlovákia is. Mi meg, Hölgyeim és Uraim, ezzel egy időben egymással vitatkozunk. Beszéljünk hát világosan: a kiigazítás kényszer volt, mert tartósan nem élhetünk pénzügyi, vagy költségvetési egyensúly nélkül, csakúgy, mint egyetlen háztartás, egyetlen vállalkozás, egyetlen iskola sem. A reformokkal azonban ez nincs így. A reformok e tekintetben – és csak e tekintetben – akár halogathatóak is lennének, miképpen halogatja a fölkészülést a diák, aki mindig talál magának mentséget, az a sportoló, aki miközben kerül a kemény edzéseket, tán szeretne győzni, de nincs kellő elszántsága és ereje az ehhez szükséges erőfeszítéshez. Pusztán az a kérdés, hogy mi, magyarok, sikeresek akarunk-e lenni, és van-e kellő elszántságunk ahhoz, hogy ennek érdekében változtassunk, és miként az éjszaka is fennmaradó tanuló, miként a szokásos edzésére még egy lapáttal rátevő sportoló, tudjuk, hogy ez erőfeszítéssel jár, hogy ez helyenként kényelmetlen. De tudjuk, hogy hova vezet az út.

Az elmúlt hetek és hónapok sokfajta politikai vitától, ha úgy tetszik, botránytól voltak hangosak. De – és ezt nemcsak politikus társaimnak, de a teljes magyar nyilvánosságnak is mondom – az igazi botrányról alig esett szó. Mert tudják, az igazi botrány az, hogy a nemzetközi felmérések szerint a mai 40 évesek mintegy 75 százalékának rossz az írott szöveg értéke. Az igazi botrány az, hogy az Európai Unióban az utolsók között kullogunk az idegennyelv-tudásban. Nálunk rosszabb eredményt talán csak az angolok érnek el, de nekik szerencsájuk van: az ő nyelvüket viszonylag sokan beszélik. Az igazi botrány az, hogy ma Magyarországon a felnőtteknek csak fele, vagy harmada vesz részt továbbképzésben és átképzésben Európa többi országához képest. Mi mintha nem éreznénk, hogy személyesen sikeresnek lenni, és nemzetként sikeresnek lenni csak erőfeszítéssel és befektetéssel lehet.

Ha van botrány, akkor az a botrány, hogy minden ötödik gyermek úgy hagyja el az iskolapadot, hogy nincsen szakképzettsége. Ez közel 20 ezer ember minden évben. Ők lesznek a holnap szegényei, ők lesznek a holnap kiszolgáltatottai. Őértük fog majd fájni a szívünk és a lelkünk pár tíz év múlva, mert most hagyjuk, hogy elhagyják az iskolát, anélkül, hogy szert tettek volna arra a képességre és tudásra, amire szükségük lett volna.

Ha van botrány, Hölgyeim és Uraim, akkor az, hogy a magyar felnőtt lakosság legfeljebb 8 általános iskolai osztályt végzett, hihetetlenül nagy számú, mintegy 30 százalékot kitevő részének alig-alig van munkája, közülük talán csak minden harmadik van elhelyezkedve, mert nem foglalkoztathatóak, mert nem tudnak annyit, mert már hiányoznak azok a képességeik, amelyek ma szükségesek.

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

Ha van botrány, akkor az, hogy a szakképzetlen férfiak 16 évvel kevesebbet élnek, mint diplomás társaik. És mi arról beszélünk, hogy közös a nemzet és közös a haza. De ezek szerint véglegesen elválnak a sorsok, attól függően, hogy életének első 20 évében ki hova jut, hogy lesz-e szakmája, lesz-e diplomája.

Az igazi botrány az, hogy 700–800 ezerre tehető azoknak a száma, akik valóságos jövedelmüknél kisebb bérre vannak bejelentve, és ezen kisebb bér után fizetve a tb-t, olyan alacsony nyugdíjuk lesz majd pár év múlva, ami nem lesz elegendő a megélhetésükhöz.

Ha van botrány, akkor az, hogy ma minden harmadik nyugdíjas rokkantnyugdíjas, és az utóbbiak közül minden második még aktív korban van, akár dolgozhatna is, akár munka adhatna értelmet az életének. És igen, ha van botrány, akkor az, hogy Európában a legutolsók között vagyunk abban, hogy a vállalatok – nem az állam, hanem a vállalatok! – mennyit költenek kutatásra és fejlesztésre, a holnap sikerére. Más vállalatok pedig ezzel egy időben, például az építőiparban vagy a biztosítási szektorban, bennünket, adófizetőket, vásárlókat 100 milliósokkal, vagy milliárdokkal megkárosító kartell-megállapodásokat kötnek.

Igen, Hölgyeim és Uraim, ez az igazi botrány! És ezekről a botrányokról Magyarországon a kelletténél kevesebbet tudunk, kevesebbet beszélünk, és úgy tűnik, hogy az elmúlt igen-igen sok évben kevesebbet tettünk, mint tehattunk volna. Ezek évtizedes problémák. Nem mondom azt, hogy a korábbi kormányok soha semmit nem tettek ennek érdekében. Az előző kormányzati ciklusban mi magunk is – elsősorban a Száz lépés programjának keretén belül – sok mindent tettünk, például a szakképzés megújításáért vagy a nyugdíjrendszer átalakításáért. De nem eleget. Most a szocialistákon és liberálisokon a sor, hogy ne engedjék meg, hogy ne ezekről a programokról szóljon a politika. Mert ezekből a programokból származik majd egy nemzeti felelősség, a cselekvés felelőssége. Ha sikeresek akarunk lenni, akkor ezekkel kell foglalkoznunk.

Az ország szempontjából alig van annál fontosabb, mint hogy nyitott, nem pártoskodó, széles szakmai kört bevonó tárgyalások kezdődjenek arról, hogyan lehetünk úrrá ezeken a kérdéseken. Mert itt dől el, hogy felemelkedik-e Magyarország. Itt dől el, hogyan néznek majd a mai politikusokra: mint olyanokra, akik megváltoztatták Magyarország sorsát és jövőjét, vagy olyanokra, akiknek semmi más nem volt fontosabb, mint lehetetlen és sehova nem vezető vitájukat vívni, és az újságok címlapjára kerülni, szinte bármit megtéve azért, hogy róluk szóljon a nyilvánosság. De a legsúlyosabb következmény, hölgyeim és uraim, nem a rosszkedv, és nem a sokakat letaglózó csalódottság. A legsúlyosabb következmény az, hogy az ország nem tud eleget foglalkozni a valóságos nemzeti kérdésekkel. Én pedig azt mondom: ha valamiért érdemes politikusnak lenni, ha valamiért érdemes elszegődni a köz szolgálatába, akkor ezért. És azt kívánom, hogy a szocialisták és a liberálisok kormánya majd akként legyen ismert a történelemben, hogy ezek a férfiak és asszonyok tudták, mit jelent a hazafias cselekedet, tudták, hogy nem a beszéd, hanem tettek emelhetik föl az országot.

Az elmúlt héten három nyitott, szakmai, nemzeti kerekasztal szerveződött, a nyugdíjrendszer és a közoktatás reformjáról, valamint arról a kérdéstről tárgyalva és eszmét cserélve – reményeink szerint végeredményként okos ajánlásokat megfogalmazva a kormánynak –, hogy miként tehető versenyképesebbé a magyar gazdaság. Igen, ezek a nagy kérdések. A kormány ezekre a kérdésekre kíván koncentrálni, és nem hagyja magát eltántorítani attól, hogy politizálásának középpontjában

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

ezek a kérdések legyenek. Arról szól a kormánypolitika, hogy hogyan tehető sikeresebb Magyarország, és hogyan tehető könnyebbé a hétköznapi élet.

Teljes felsorolást most nem adhatok önöknek arról, hogy melyek is ezek a kérdések, az ezeket tartalmazó munkaprogramunkat a héten nyilvánosságra hozzuk. De hadd említsek egy-két fontos ügyet, amelyek a kormány idei munkaprogramjában szerepelnek.

Annak érdekében, hogy felsőoktatási intézményeink, egyetemeink Európa legjobbjai közé kerülhessenek, hogy az ott megszerzett tudás olyan legyen, hogy a mi hallgatóink semmivel ne maradjanak le azoktól, akik Lyonban vagy éppen Bolognában végeztek, nyugodt és széles párbeszédben zajlik a felsőoktatás minőségi megújítása. Fontos év lesz az idei. Annak érdekében, hogy újra vonzó, kiszámítható és perspektívát nyújtó legyen a katonai pálya, a magyar honvédség pedig a NATO részeként ne csak a magyar hazát védhesse, de részt vállalhasson és komoly eredményeket mutathasson fel a globális küzdelmekben, a globális biztonság megóvásában, megteremtésében, a terrorizmus elleni nemzetközi harcban, már zajlik, és az idei évben befejezzük a magyar honvédség vezetés-irányítási rendszere belső struktúrájának mély átalakítását.

Annak érdekében, hogy jobban megérje dolgozni, hogy a szociális támogatás ne váltsa ki a munkát, aki tudja, a köz szociális támogatásáért vállalja az együttműködést is és a közhasznú munkát is. Ezért összekapcsoljuk a munkaügyi és a szociális ellátás egész filozófiáját, munkaügyi rendszerét. Az egészségkárosodottak rehabilitációs rendszerének mély átalakításával tízezreknek szeretnénk megteremteni a lehetőséget, hogy újra bekapcsolódhassanak az értelmes munkavégzés világába.

A magyar mezőgazdaságban ma nem reformokra van elsősorban szükség, hanem arra, amit az elmúlt hónapokban, vagy ha úgy tetszik, már az elmúlt két évben tettünk. Nyugodt építkezés és fejlesztés jellemzi az agráriumot – ezt a politikát fogjuk folytatni. Ha kell, ehhez küzdeni fogunk Brüsszelben, mint ahogy tesszük is, és ha kell, védeni fogjuk piacainkat, védeni fogjuk termelőinket, és garantálni fogjuk a magyar élelmiszerek biztonságát, mert azok útját elkísérjük a szántóföldtől a fogyasztók asztaláig.

Folyamatosan tárgyalunk az önkormányzatokkal az önkormányzati rendszer megújításáról, hogy a feladatokhoz illeszkedő legyen a finanszírozás, és kiszámíthatóbb és eredményesebb legyen a helyi önkormányzat működése, a rátestált feladatok elvégzése.

A személyi és közösségi autonómia, a szabadság és a rend jobb összeillesztésének érdekében idén elkezdődik a büntető törvénykönyv és a polgári törvénykönyv átfogó megújítása. Ezek az évtizedes kódexek új, modernebb, bennünket jobban szolgáló életre fognak kelni.

A következő hónapok egyik legbonyolultabb feladata az új energiapolitikai koncepció elfogadása. Csökkentsük egyoldalú függőségünket, növeljük az energiaellátás biztonságát, védjük a fogyasztók érdekét, támaszkodjunk jobban a zöldenergiára. El kell kezdeni a vitát arról, hogy mi legyen a nukleáris energia sorsa és jövője Magyarországon. Itt van előttünk ez a kérdés, beszélnünk kell majd róla.

Eközben zajlik a közösségi közlekedés átfogó korszerűsítése. Itt áll előttünk hatalmas falatként a Volánok és a MÁV jövője. 160 milliárd forintnyi támogatást adunk, többet, mint félévi családtámogatás. Mégis azt látjuk, hogy az utasok elégedetlenek, már ma is drágának találják a közlekedést, miközben alig fizetik ki a valóságos költségek talán 10 százalékát.

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

Vonatkozlekedésünkről pedig az a legkevesebb, ha azt mondom, hogy rendkívül sok kívánnivalót hagy maga után.

Több tárca és az érdekképviseltek közösen dolgoznak azon, hogy átalakítsuk a magyar cégjogot, és lehetővé váljon, hogy – nem tévedés, amit hallanak – akár pár órán belül vállalkozást lehessen alapítani Magyarországon, hogy kevesebb legyen a teher, kevesebb legyen a bürokrácia, könnyebb legyen a vállalkozás Magyarországon.

Folytatjuk a központi közigazgatás reformját, általánossá tesszük a teljesítményelvet, hogy bennünket, adófizetőket szolgáljon az igazgatás, és ne a hivatalról, hanem a mi elintézendő ügyeinkről szóljon. Ezt a teljesítményelvet fogjuk érvényesíteni a mérési, az értékelési és a jövedelemrendszerben.

A helyi igazgatásban folytatjuk a kistérségi és a regionális együttműködés ösztönzését, hogy az ügyek közelebb kerüljenek a polgárokhoz, és színvonalasabb szolgáltatást kaphassanak. Kevesebb pénzért jobbat – ez az átalakítás elve.

Az asztalra teszek még egy szimbolikus ügyet, amit elkezdtünk, de a sok ilyen-olyan vita miatt félbehagytunk. Itt az ideje újra megvitatni, hogy rendjén van-e a pártfinanszírozás mai módja. Azért, hogy a demokratikus politizálás ezen háttére is átláthatóbb és ellenőrizhetőbb legyen, újra napirendre kell venni azt a törvényjavaslatot, amelyet a júniusi kormányalakítás után egyszer már a parlament elé terjesztettünk.

Dolgunk van elég. Nem kétséges, hogy ezeknek a hónapoknak talán az egészségügyi reform a legnagyobb és legnehezebb feladata. A magyar egészségügy az orvosok, ápolók, asszisztensek tízezreinek kemény, és sokszor nem eléggé megbecsült munkája ellenére sem tud bennünket annyira és olyan jól szolgálni, mint ahogy mi gondoljuk, hogy megérdemelnénk. Sőt, azt gondoljuk, hogy talán annyira sem, mint amennyit az egészségügyre összességében és végül is költünk.

Ugye tudják, hogy a magyar egészségügy teljesítménye ma a legfontosabb betegcsoportokban elért gyógyítási arány tekintetében a korábbi 25 európai tagállam teljesítményét összehasonlítva az utolsó előtti. Ugye tudják, hogy listavezetők vagyunk a kórházi ágyak számát tekintve, de a listák végén kullogunk, ha megnézzük, mennyi házi orvosunk van, hogy a legmodernebb diagnosztikai eszközökből mennyi áll rendelkezésre, és hogy milyen elterjedten tudjuk használni az orvosi technológiák és beavatkozások legmodernebb körét.

Ugye tudják, hogy kétszerese lehet az elhalálozás kockázata annak, akit egy szívinfarktus után nem a legjobban felszerelt, kiemelt megyei kórházba visznek be, hanem a legközelebbi, mondjuk kisvárosi kórházba. És ugye tudják, hogy ezt nem tudják a betegeink. Ugye tudják, hogy talán az egyetlen ország vagyunk Európában, ahol annyit költünk gyógyszerátogatásra, mint a kórházi ágyakhoz kötődő sokfajta, nagyon bonyolult és nagyon modern egészségügyi szolgáltatásokra. És ugye tudják, hogy mindezt úgy érzük el, hogy arányosan nagyjából annyit költünk a nemzeti jövedelmünkéből az egészségügyre, mint például Spanyolország, vagy a nálunk sokszorosan gazdagabb Luxemburg.

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

Hölgyeim és Uraim!

A magyar egészségügynek komoly szervi bajai vannak. Ezért a reform, vagy ha úgy tetszik, az átfogó terápiás kezelésen alapuló gyógyítás elkerülhetetlen. Ha halogatnánk, miként a betegségével szembenézni nem kívánó beteg, akkor csak áltatnánk magunkat. Higgyék el, ugyanezt tennénk, ha folytatnánk a korábbi majdnem-terápiát: pillanatnyi fájdalomcsillapítóval vagy lázcsillapítóval próbálnánk kezelni az egyre összetettebb, valóban szervi bajokat.

Tudom, hogy rendkívül nehéz az átalakítás időszaka. Ráadásul sok a bizonytalanság, nagyon sok a kényelmetlenség. De muszáj újra azt mondanom: alig ismerek olyan embert, aki szereti az otthona átalakításával, vagy akár csak a lakás kifestésével járó gondokat és bajokat. Sőt, olyat is keveset ismerek, aki kiigazodna a tervrajzok világában, akár mikor már nemcsak a tervrajzot lehet nézni, hanem az átalakításra váró lakás egyik-másik falát is felhúzták. Bizony, mindenfajta átalakítás borzasztóan nehéz. Mégis muszáj menni előre, és muszáj megtenni. Hogy visszatérjek az egészségügyi példához: igazuk van, ha azt mondják, hogy a jó orvos bevonja a páciensét a gyógyítási folyamatba. Magyaráz, együttműködést kér – hiszen tudjuk, az a legfontosabb, hogy a beteg maga is tudatában legyen az állapotával, és meg akarjon gyógyulni. Mi tagadás, e tekintetben mi időnként nem bizonyultunk jó orvosoknak. Ezen érdemes változtatni. De a műtéteket nem halasztjuk el. Az egészségügyi reformot végigvisszük.

Az elkötelezettség ugyanakkor nem jelent vaskalaposságot, és oktalannak tartanám a túlbuzgóságot is. Hogy egy-két példát mondjak: ilyenfajta túlbuzgóságnak gondolom, amikor azt kérik az édesanyáktól és édesapáktól, akik bemennek a kórházba beteg gyermekük mellé – akinek a mentesség okán nem kell kórházi napidíjat fizetni –, hogy az ott éjszakázó, a gyermekének gyógyításában segédkező édesanya vagy édesapa fizessen kórházi napidíjat. Én ezt érzéketlenségnek gondolom. Ezért aztán – egyetértésben a miniszter úrral – azt gondolom, hogy az ilyenfajta szabályokat meg kell változtatni. De életidegennek gondolom azt is, ha valaki olyan tanácsokat ad a házi orvosoknak és azzal borzolja a kedélyeket, hogy a vizitdíj kockázat nélküli beszédéhez különleges, úgynevezett UV-lámpát tartsanak, hogy megnézhesék, az átadott pénz nem hamis-e.

Kár a kedélyeket érzéketlenséggel, rossz döntésekkel borzolni. Épp elég nehéz és konfliktusos, sok-sok bizonytalanságot keltő a reform akkor is, hogyha okosak és előkészítettek a döntések. Kár lenne egymásra licitálni abban, hogy ki tud még meggondolatlanabb intézkedésekre tenni javaslatokat. Ugyanakkor a reformpolitika legnagyobb kerékkötője, hogy nem könnyű életszerűen bemutatni, hogy mi lesz a közvetlen, kézzel fogható, szemmel látható eredménye. Túl bonyolult ahhoz az egészségügyi rendszer, mi, polgárok pedig ennek a rendszernek – ne értsék félre – csak a kirakatát látjuk. Ha jobb minőségről beszélünk, az úgy általában az embereknek nem jelent semmit, és köztünk szólva, szerintem időnként el sem hiszik, hogy megvalósulhat. Éppen ezért hadd mondjak most egy példát, s hogy ne legyek vádolható ebben a kérdésben bármifajta politikai pártoskodással, a példát kifejezetten egy olyan városból hozom, amelynek ellenzéki a polgármestere.

Kaposváron egy ma is elismert kórház működik. 44 pavilonban, széttagoltan folyik a gyógyítás, 20–30 betegre jut egy fürdőszoba. A betegeket az egyik épületből a másikba viszik. El lehet képzelni, hogy milyenek a körülmények – nyilván rosszak, sok a kényelmetlenség. Az meg bennünket kell, hogy izgasson, hogy ez elképesztően sokba kerül így. A következő három-négy évben egy teljesen

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

új kórházépületet építünk, a 44 helyről egy helyre kerül a gyógyítás. A szobák többsége egy- vagy kétágyas lesz, mindegyikhez lesz fürdőszoba, televízió és internet – itt teszem hozzá, csak egyre nagyobb számban legyenek olyan magyarok, akik tudják is az internetet használni! A betegek menüből választhatnak, eldönthetik majd – nyilván bizonyos feltételekkel –, hogy mit kívánnak ebédre, vagy vacsorára. Ugye, ez ma alig elképzelhető világ? Pedig itt van, kézzelfogható közelségben.

Mondják, ezért érdemes áldozatot hozni, megküzdeni? Erről is szól az egészségügyi reform. Meg arról is, hogy számtalan kistérségben, ahol ma nincs modern járóbeteg-ellátás és -központ, új járóbeteg-ellátó központokat építünk. Ma a mi kollégáink tizenöt ilyen korszerű kistérségi járóbeteg-ellátási központot terveznek fölépíteni. Nem szeretném kihagyni egyiket sem, fájna a szívem, ha ki kellene emelni kettőt, ezért hadd soroljam fel a tervben szereplő tizenötöt: Bácsban a kiskunmajsai, Baranyában a szentlőrinci és a sásdi, Borsodban az abaúj-hegyközi és a bodroghközi, Győr-Moson-Sopronban a pannonhalmi, Veszprémben a péti, Hajdú-Bihar megyében a derecske-létavértesi és a hajdúhadházi, sőt a polgári, Szabolcsban a baktalórántházi és az ibrány-nagykalászi, Nógrádban a rétsági és a szécsényi, Tolnában pedig a tamási kistérségben kívánnak felépíteni az én kollégáim új, modern járóbeteg központot. Ezekről is szól az egészségügy.

Nyilván akkor tesszük jól a dolgunkat, hogyha a következő hét–nyolc évben, miközben zajlik az egészségügy átalakítása, azt is egyre többen látják, hogy ez nem egyszerűen lebontásról, nem egyszerűen több felelősségről, hanem jobb minőségű szolgáltatásról szól. Természetesen az út elején, miként egy felújításra váró ház esetében, ma még inkább csak a bontást látják. Mi tagadás, időnként elég türelmetlenül. A mi felelőségünk megmutatni, hogy mi lesz ennek a folyamatnak a vége. Hölgyeim és Uraim, Új Magyarországot építünk. Lebontjuk és átalakítjuk a régi, sokszor avított viszonyokat. A lebontás és az építés időszaka, tudom, hogy nehéz. De lassan az is látszik, hogy mi fog a régi helyébe lépni.

Az Új Magyarország Fejlesztési Terv már erről az új világról szól. Van okunk büszkének lenni arra, hogy Európában a huszonötök közül Magyarország volt a negyedik, amely nemcsak beadta, hanem amelynek be is fogadták a fejlesztési programját. Sőt, Magyarország a legelső, amely a 2007 és 2013 közötti fejlesztési program keretében már kiírt pályázatot. Mi, magyarok, szeretünk fanyalogni. Mi, magyarok, szeretünk panaszkodni. Én itt, az Országgyűlésben kevés jó szót hallottam arról, hogy hogyan mennek a fejlesztési ügyeink. Ezért aztán büszkén és elismerően mondom: Magyarország Európában a legelső ország, amely a 2007-ben kezdődő időszak legelső hónapjának utolsó napjaiban már annyira felkészült, hogy pályázatot írhatott ki. Van ok azt gondolni, sok-sok kritika, helyenként jogos kritika mellett, hogy ez a kormány tudja, hogy mi a fontos az országnak, és hogy hogyan lehet szolgálni az ország érdekét.

Programok sokasága fog elindulni az idén. E sok programból én e helyen hadd beszéljek csak öt, úgynevezett zászlóshajó programról. Talán bizonyos szempontok szerint az öt legfontosabbról. A zászlóshajó az, amely elől megy, amely mutatja az irányt, s amely jelképe mindannak, amit szeretnénk.

Az első zászlóshajó arról szól, hogy egyetlen gyerek se maradjon le, hogy egyetlen gyerek se vesszen el. Arról szól, hogy szembenézünk azzal a problémával, hogy ma majd' minden harmadik gyermek nehéz sorsú, szegény családba születik. Ráadásul tudjuk, hogy ma az oktatási rendszerünk

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

---

nem segíti azt, hogy valaki kitörjön ebből a szegénységből, hanem mindenki kicsikét továbbviszi a maga sorsát, amit otthonról hoz. A vizsgálatok azt mutatják, hogy a magyar iskolarendszer nem csökkenti, hanem növeli az otthonról hozott különbségeket. Az a cél, tisztelt Országgyűlés, hogy megtörjük a szegénység átöröklésének láncolatát, hogy a gyermekszegénység ma közel 20 százalékos megközelítő förtelmes és szégyenteljes rátáját 2013-ig nagyjából negyedével, 15 százalékra csökkentsük. Ehhez persze már nagyon korán segíteni kell a legnehezebb helyzetben lévő családoknak. Biztos kezdet klubokat kell alapítani, leginkább azokban a térségekben, ahol nagy a szegénység. Jelentősen növelni kell a bölcsődék számát, mert tudjuk, hogy a gyermekek már az iskolát megelőző időszakban elveszítik esélyeik jelentős részét. Az óvodai ellátás lehetőségét területileg teljes körűvé tesszük, és míg ma ötéves kortól kötelező óvodába adni a gyereket, a korhatárt egy évvel korábbra tesszük, hogy már négyéves kortól kötelező legyen. De a program részeként a szülőknek is támogatást kell adni, hiszen az a szülő, aki nem rendelkezik a készségek és ismeretek sokaságával, nem képes a gyerek útját hatékonyan egyengetni.

Ehhez kapcsolódik a második zászlóshajó, amely egy modern, korszerű közoktatás szolgálatában áll, s a XXI. század iskolájáról szól. Arról szól, hogy újítsuk meg a magyar pedagógiát, hogy ne egyszerűen csak megtanítani legyen képes a gyermekeinket nagyon fontos tényekre, de tanítsa meg őket megtanulni tanulni, és segítsen abban, hogy életük végéig képesek legyenek megtartani a nyitottságukat. Arról szól, hogy a magyar iskola alkalmas legyen a nagyon sokfajta, egymástól eltérő nevelési igényű gyerekekkel bántani. És megújítunk vagy ezer iskolát, 100–120 milliárd forintot fogunk erre ebben a fejlesztési periódusban költeni. Vagy 30 ezer tantermet fel fogunk szerelni tábla és kréta helyett a kétoldalú virtuális kommunikációt lehetővé tevő, a világot kinyitó, úgynevezett digitális táblákkal. Nagy-Britannia példája – ahonnan jön ez a minta – azt mutatja, hogy a gyermekek tanulási eredménye, a felzárkózás tempója radikálisan növekedett ezen új, modern technológiák pedagógiai alkalmazásával. És mindeközben tovább folytatjuk a szakképzés reformját. 50 milliárd fog rendelkezésre állni csak az európai pénzekből, és legalább ugyanennyi az üzleti szférából.

A harmadik zászlóshajó arról a 28 leghátrányosabb kistérségről szól, amelyeknek lakói úgy érzik, hogy elfeledkezett róluk Magyarország. Ez a 28 hátrányos helyzetű kistérség a többiektől elkülönítetten, külön borítékban 120 milliárd forintot – kistérségenként tehát 3–4 milliárd forintot – fog kapni arra, hogy integrált programokat indíthassanak el – mert ezek a kistérségek nem egy, vagy két problémával küzdenek. Itt baj van a közlekedéssel, baj van az oktatással, nincsen munkahely, nincsenek közösségi terek. Itt sok mindennel baj van. Óvni kell ezen kistérségeket, és lehetőséget teremteni, hogy a zempléni kistelepülések, a dél-békési települések, az Ormánság önmagát elhagyatottnak érző népe azt érezze, hogy van itt egy olyan kormány, amely nemcsak beszél arról, hogy fel kell zárkóztatni Magyarországon, hanem van rá eszköze, és van is hozzá tehetsége.

Közben pedig bátorítani és segíteni kell az elől haladókat. Azokat kell segíteni és bátorítani, akik a leggyorsabban haladnak. A negyedik zászlóshajó tehát a leggyorsabban haladó fejlődési központokról, a tudáspólusokról szól, mert ők diktálják a tempót Magyarországon. Az, hogy milyen gyorsan halad Miskolc, Debrecen, Szeged, Pécs, vagy Székesfehérvár és Veszprém, hogy milyen tempót tud diktálni Győr vagy Budapest, nem csak ezeknek a városoknak, vagy ezeknek a régióknak a belügye. Ők azok, akik Magyarország modernizációjának útmutató csillagai. Ezek a programok a gazdasági versenyképesség, a gazdasági teljesítmény növeléséről szólnak. Arról, hogy

KORMÁNYZATI KOMMUNIKÁCIÓS KÖZPONT SAJTÓIRODA

---

egy város, az egyetem, és a vállalkozások sokasága, e három szereplő összefogva hogyan alakítja át egy város és egy régió gazdaságát. Hogy ezek a városok Európából nézve is látható teljesítmény- és gazdasági központok lesznek. Városonként 60–80 milliárd forint fog rendelkezésre állni, de nem osztjuk ki a pénzt. Akinek jobb programja lesz, annak lehet, hogy 100 milliárd jut. Aki lemarad a versenyben, annak lehet, hogy csak 20. Az elől haladóknak versengeni kell, akik hátul vannak, azoknak meg megfognak a kezét. Így lehet tisztességesen összeilleszteni egy versenyképes gazdaság szándékát az egymásért viselt szociális-társadalmi felelősséggel. Ez a fajta kettősség tudja együtt tartani a szocialisták és liberálisok kormányát és politikáját.

Az ötödik zászlóshajó a magyar gazdaság fontos szereplőiről, a kis- és közepes vállalkozásokról szól. Arról, hogy nincsen sikeres magyar gazdaság, nincsen fejlődő Magyarország sikeres hazai vállalkozások nélkül. Ők, a mikro-, kis- és közepes vállalkozások foglalkoztatják ma a munkában állók 65 százalékát. Ők adják az export 35 százalékát. Az Új Magyarország program részeként a kis- és közepes vállalkozások számára olyan átfogó, komplex fejlesztési program készül, amelynek az első pályázatát – mint korábban említettem – már éppen kiírtuk, s amely több mint 3000 milliárd forint forrást fog megmozgatni. Ebből a forrásból – a már ezekben a napokban kiírt pályázatokkal kezdve – több mint 200 milliárd forint a vissza nem térítendő támogatás. Ennek két-háromszorosát fogják majd a magánpiacról megmozdítani. Több mint 170 milliárd forinttal fogunk tőkekövetési és hitelprogramok mögé állni, amely pedig több mint 2000 milliárd forint egyéb külső forrást fog majd megmozdítani. A magyar kis- és középvállalkozások fejlesztésében nem volt még olyan program, amely ilyen átfogóan és ilyen volumenben segítette volna őket, hogy ennek a fura, globalizálódó világnak ne csak a vesztesei lehessenek, hanem a megkapaszkodó nyertesei. És ezeket a pályázatokat írtuk ki többek között az elmúlt hetekben.

Honfitársaim! Tisztelt Országgyűlés!

Nem tagadom, hazafias programként tekintek e tennivalók sokaságára. Áldozatokkal, erőfeszítéssel, reformokkal és fejlesztésekkel új pályára állítjuk és megújítjuk Magyarországot. A menetrend mostanra világos és kialakult. Az idei év még az áldozatvállalás éve. Indulnak a reformok, lassan elkezdődnek a fejlesztések. Tudom, nem lesz könnyű az idei év.

2008 viszont már az átmenet éve. A jövedelmek nem csökkennek, a reformok elkezdenek működni, nyilván szükség lesz majd kisebb-nagyobb módosításra. Lassan érzékelhetővé válik egyik-másik fejlesztés eredménye.

2009 a gyorsuló gazdaság, a fejlesztések sokaságának már látható világát hozza, és végre újra emelkedhetnek Magyarországon a jövedelmek. Mértéktartással és felelősséggel. Meg lehet újítani és nyugodttá lehet tenni Magyarországot. Ehhez a programhoz szükségünk van az ország segítségére és támogatására, és szükségünk van a Parlament, a törvényhozók segítségére és támogatására is. Arra a fajta bátor, progresszív elkötelezettségre, amelyet az elmúlt időszakban is mutattak.

Munkás és dolgozó program ez. De csak ez hozhat eredményt. Ez az eredmény, ez a siker pedig közös lesz. Valamennyiünké. Valamennyi magyar emberé, valamennyi családé, a magyar hazáé és a köztársaságé.